

BCD trip naar de Azoren (5 – 12.09.2010)

Zondag twaalf september tweeduizendtien

Eenendertig tevreden Bevers verlaten kort na achten met de « Cruzeiro das ilhas » de kleine haven van Madalena, hoofdplaats van het eiland Pico, één van de negen Azoreneilanden.

Een week lang beleefden ze er aan de voet van de imposante Pico-vulkaan een merkwaardig duikavontuur.

Met de kleine schuit dobberen ze nu terug naar Horta op het tegenoverliggende eiland Faial en nemen, samen met mijn duikbagage, de herinneringen en duikervaringen mee.

Initiatiefnemer Padre Paolo (geboren De Clerck) heeft me de opdracht toevertrouwd om hun belevenissen voor het nageslacht te bewaren, en aan de annalen van de meer dan dertigjarige bevergeschiedenis toe te voegen.

Omdat ik hiervoor de nodige tijd wil nemen, investeer ik een extra-week op 3 andere eilanden en sloop in op de « Hellenic Wind »..

Met wat ongewassen kledij, gewapend met een ongeduldige balpen en een dosis Touristil van de altijd gulle Leen, ben ik eraan begonnen.

Omdat de zwakste inkt altijd sterker is dan het beste geheugen, zoals een chinees spreekwoord zegt, diep ik nu de talloze velletjes papier op met de krabbels die ik een week lang on the spot gemaakt heb en met een zee van tijd voor me, geef ik alles opnieuw zijn plaats in dit chronologisch verslag.

Hongervlucht naar Horta

Het is vroeg, onbetamelijk vroeg, die zondagochtend vijf september als 26 bevers (vrienden en vriendinnen inclusief) zich om kwart voor vier aandienen aan de balie van TAP in Zaventem. Pas een half uur later begint het inchecken. Even moet Herman Hoornaert bijspringen om ons vrij te pleiten van bagagesupplement omdat door zijn tussenkomst tien extra kilos per passagier waren bedongen (waarvoor onze dank, Herman)

De snelle koffie en het broodje, dat enkele bevers zich na het lijfonderzoek laten welgevallen blijkt een geniale inval want pas tien uur later zouden we opnieuw iets te verteren krijgen. Wisten we veel...

De vlucht met de A320 airbus vertrekt om 6.30 h zoals gepland, een meevaller maar wel de laatste van de dag. Aan boord zakt het eerste enthousiasme van de bevers een oktaaf als we vergeefs wachten op het ontbijt. Kristof, gelegenheids- en gastduiker bij de bevers heeft er dan al een urenlange nachtreis vanuit Santa Cruz bij Brugge op zitten als hij nuchter moet aanhoren dat er geen kruimel brood en geen druppel koffie aan boord is. Zou TAP de Ramadan toegenegen zijn die op zijn laatste dagen loopt? Een enkele steward loopt even langs de rijen slaperige passagiers met een fles plat water En dat was het, beste klanten...Door personeelstekort kan geen dienstverlening aan boord verzekerd worden meldt de kapitein schaamteloos. Dan maar pogen de gemiste uren slaap in te halen en met hongerige maag in te dommelen ondanks de geringe beenruimte.

In Lissabon ijlen we naar de instappoort voor de vlucht naar Horta die over amper een uur moet vertrekken en waar Sarah Van der Hulst en Kevin Vercammen ons vervoegen na een week verblijf in Lissabon. Ijdele hoop, het worden mee dan twee uur vertraging. Deze keer verwachten we een flinke lunch, maar opnieuw is het mis. Patrick Borremans, mijn buurman op de vlucht droomde van ovenverse broodjes maar moet het stellen met het laatste stukje melkchocolade dat een beschaamde Portugese dame hem toestopt. Verder niks, ook hier zelfs geen drankje.

Ultieme Ontgoocheling

Eindelijk bespeuren we na een goede twee uur vlucht de Azoren. Patrick wijst me ietwat ongerust op de witte kopjes op zee als we ten slotte de zes windmolens van Horta op het eiland Faial overvliegen. Het is 14.40. Ultieme ontgoocheling aan de bagageband. De koffers en duikzakken van Joerie, Ellen, Michel H. en Lucy zijn niet mee. Zij schrijven zich in op de lijst van de 16 op 1000 passagiers die gemiddeld hun bagage niet of met vertraging terugvinden. TAP verliest hier ons laatste beetje respect.

Met de bus en met enige vertraging gaat het dan naar de haven van Horta. Daar is het aangenaam weerzien met onze duikcollega's André en Betty Princen en Marc Van der Hulst en Annie die een week eerder arriveerden en op eigen houtje reeds enkele van de Azoren eilanden verkenden.

« Hoe het weer was ? » vragen we nieuwsgierig, want de Azoren hebben op dat gebied een kwalijke reputatie. « Inderdaad, afwisselend zonnig en bewolkt en af en toe wat regen » bevestigt Marc, maar lang niet zo erg als gevreesd.

Met een frisse pint en een broodje ' » bij Peter » sluiten we de lange vastentijd af en kopen voor 3,40 Euro een ticketje voor de overzet die ons in dertig minuten naar Madalena op Pico brengt. Daar wacht Frank Wirth een kloeke Duitser en chef van het duikcentrum Pico Sport ons op. We wandelen naar het drie sterren hotel CARAVELAS dat op een steenworp ligt. Hier is alles gelukkig Ok.

Nette ontvangsthal, proper en steriel zoals de inkomhal van een luxekliniek. Op de kamers niets aan te merken, een eerste echte meevaller. Na het inchecken halen we snel de huurwagens op en rijden per 4, aangespoord door een hongerige maag, naar het restaurant van de nieuwe kazerne van de brandweer, de « Bombeiros » uitgebaat door een gastvrije Braziliaanse familie. Aan de houten banken storen zich weinigen want er is lekkere soep, varkensgebraad met ananas, rijst en ...onze eerste kennismaking met sla en maïs die we een week lang zien terugkeren.

Om 19 uur geeft Frank zijn eerste briefing. Aan de aanlegsteiger liggen kloeke rubberboten maar slechts twee en geen drie zoals Paul beteuterd moet vaststellen. We zullen dus in ploegen en niet op hetzelfde tijdstip en plaats moeten duiken. So be it, denk ik en we rijden na de briefing opnieuw naar de kazerne van de Bombeiros die in de komende dagen onze vaste stek wordt, waar Carlos en familie echt hun best doen om het ons naar de zin te maken. Nu is er kip, vis en citroentaart en natuurlijk sla met maïs. De lokale wijn wordt goed bevonden, is helemaal niet duur, evenmin als het bier dat rijkelijk vloeit. Omdat de lange trip zijn sporen heeft nagelaten zoeken de meeste bevers rond 22 uur vermoeid hun bed op. Roger vindt dat zo'n uur moet voorbehouden blijven voor de kippen om naar bed te gaan en nestelt zich met enkele « die-hards » aan de bar. Volgende afspraak op maandag om 8 uur aan het duikcentrum.

De boot in

Mathieu is mijn kamergenoot en hij programmeert de wekker in zijn blackberry om 7 uur. Hij overtreft zich in snuggerheid als hij de twee uur tijdsverschil in de verkeerde richting interpreteert en dus in het holst van de nacht om 3 uur als een poedelnaakte pallieter begint rond te springen om zich voor de eerste duik klaar te maken. Omdat hij nooit een uurwerk draagt moet ik hem geërgerd weer onder de lakens duwen....

Het ontbijt in Caravelas kan vanaf 7.30 h en geen minuut vroeger maar er is niets tekort. Een half uur later staan we te drummen in het houten chalet van Pico Sport op zoek naar een inbussleutel of buiten wurmend in de te klein geworden duikpakken. Joeri en Michel moeten het doen met een huurutrusting van Frank die hen poogt te troosten met de bemerking dat TAP hen wel zal bijspringen om te huurprijs te vergoeden, die hij hen toch fijntjes aanrekent. Drie groepen van ieder negen duikers worden samengesteld en de eersten verlaten om 8.30 de

gammele aanlegsteiger. Pas bij hun terugkeer kan een volgende ploeg de boot in. Die eerste duik is toch weer wennen en verloopt wat chaotisch. Het wordt een eerste stromingservaring aan de twee rotsmassa's (Ilheus) voor de haven van Madalena. Eerste vaststelling: de zichtbaarheid is goed, ik schat ze op een vijftien meter, en de watertemperatuur haalt een niet onaangename 22 graden.. Toch moeten we nog wennen aan de stromingservaring zodat ons ploegje (met Paul en Leen) vroegtijdig naar boven moet om mekaar terug te vinden. Ook aan boord komen van de rubberboot is een hele karwei. De pisen zijn enorm en hoog. Enige hulp vanop de boot is meer dan welkom. Wat zou een laddertje toch een hulp zijn, Frank. Maar dat is er dus niet. Tjieu slaat een goede oude raad in de wind om nooit een duikmasker op het voorhoofd te dragen en dus gaat zijn masker overboord. André ritst één van zijn 2 computers van de arm bij het afdoen van zijn jacket en ook dat instrument verdwijnt in zee. De gammele drijvende steiger schommelt intussen gevaarlijk onder het gewicht van flessen en duikers en Herman moet naar zijn loodgordel duiken die bij het overlaten in het water ploft.

Pico Bello

Bij de lunch in de brandweerkazerne wordt de eerste duik druk gecommentarieerd. Arlette en haar ploeg hebben een grote zwarte pijlstaartrog gezien en de eerste murenes worden gemeld. Op het menu staan bonensoep en fejoada do mariscos (witte bonen met schelpdieren) en natuurlijk sla en maïs.

De namiddagduik rond dezelfde rotsen verloopt al veel vlotter en we raken gewend aan de deining in de caldeira. Na de klassieke afloop van sleuren en spoelen en drogen zoekt ieder zijn geliefkoosde plek, aan het zwembad bij vrienden of vriendinnen of op het terras van de naburige snack bar ESPLANADE waar de flesjes SAGRES bier of de SUPER BOCK van het vat zeer gegeerd zijn. De lage BTW tarieven resulteren in erg aantrekkelijke prijzen. Voor vijf Euro kun je een rondje geven aan evenveel mededuikers.

Voor Joeri en co is er goed nieuws. Hun bagage is eindelijk op zijn bestemming.

's Avonds wordt bij PETISCA gegeten, een klein restaurantje aan de kustweg. Over het aangeboden buffet varieert de waardering nogal. Geen culinaire hoogvlieger maar we zijn gezellig samen, de wijn is lekker en overvloedig en maakt de tongen los en..bovenal... het was een prachtige zonnige dag bij 25 graden aan de voet van de kegelvormige Pico die het permanent decor vormt van onze duiken in een kalme zee. Ook de niet-duikers konden aan het zwembad vinden wat ze zochten en dat was niet bij voorbaat gegarandeerd. Voor elk wat wils dus, ook voor Roger, Arlette en de nachtvlinders die de avond afsluiten op het terras van de Esplanade.

« Pico Bello » denk ik passend en stop 2 dopjes vast in mijn oren voor Tjieu aan zijn soloconcert « mezzo forte » snurken begint.

Dinsdag 7 september

Naar « the middle of nowhere » eerste poging

Met acht zijn de gelukkigen die een zitje geboekt hebben voor de lange tocht naar een duikplaats in the middle of nowhere die bekend staat als « Princess Alice » en waar een ontmoeting met manta's en ander groot wild beloofd wordt voor een niet geringe meerprijs van 140 Euro. Het is nog donker als Joeri, Marc Temmerman, Herman, Michel Van Ransbeek, Michel Hoedemakers, Carine Van Bellingen en Marie-Madeleine en Jaap vertrekken voor de 100 km lange tocht naar de super divespot. Als heemskinderen rijden ze, nog verstoken van enig ontbijt, op de venijnige korte golven niet door één maar door 225 paarden geduwd naar hun bestemming in de grote oceaan. Na een half uur blaast de schipper de tocht af. Het is te zwaar en het bonken van de rubberboot geduwd door de krachtige 225

Pk buitenboordmotor maken de tocht tot een helse rit. Sorry niet vandaag dus, en ze duiken ergens onderweg langsij van het eiland Faial

Leeggevist

De overige bevers worden na het ontbijt met de boot naar de buurt van de kustplaats Pocinho gevaren, aan de zuidkust van Pico. We duiken ter hoogte van een pikzwart (hoe kan het anders) voetbalveld. Mooie topografie, enorme lavablokken maar eens te meer veel minder vis dan verhoopt. Leeggevist? Als ik in het duikcentrum mijn vaststelling toets aan de mening van Eduardo, de senior schipper, kan hij mijn vermoeden alleen maar bevestigen. Er is dringend behoefte aan een reglementering om vissers en duikers te verzoenen legt Eduardo uit, en dat is ondanks herhaaldelijk aandringen van Pico Sport nog steeds niet gebeurd, vandaar....Op enkele murenes en zeldzame bruingele papegaaivissen is het ontgoochelend leeg. Jammer want het zicht is goed en het onderwaterlandschap toch indrukwekkend.

Na de lunch bij de Bombeiros laden we het duikmateriaal op een lastwagen en volgen met de huurwagens naar Sao Caetano een twintigtal kilometer oostelijk van Madalena in de richting van Lajes do Pico. Het wordt een kantduik. De azoorse jeugd geniet hier van waterpret en kijkt nieuwsgierig hoe we niet zonder moeite het water in komen. In de briefing wordt ons zwarte koraal beloofd maar die wordt niet gevonden. Uit het water komen is ook geen sinecure en ik zie Paul heldhaftige pogingen doen om Annie terug op het droge te krijgen.

Aan het terras van de Esplanade snack bar zien we de pechvogels terug die naar de manta's wilden maar die toch tevreden zijn met de alternatieve duiken die ze maakten.

S'avonds is de afspraak in het restaurant O' Luis voor het traditioneel buffet.

Princess Alice tweede poging

Op woensdagmorgen zijn er vier plaatsen beschikbaar voor de veelbelovende manta ontmoeting. Jaap, Marie Madeleine, Michel en Joeri zijn de uitverkorenen. Ditmaal is de zee hen genadig en zij bereiken hun bestemming na twee uur sneltreinvaart met de speedboot. We zien ze pas 's avonds terug. Wij hoeven niet te vragen hoe het was want hun ogen stralen na een unieke belevenis. Marie-Madeleine doet ons watertanden als ze uitvoerig vertelt wat zich allemaal voor haar duikersogen voltrok, toen ze op 20 meter diepte aan een boei slingerden : manta's als scharen engelen, groen-zwart van kleur, duizenden kleine vissen die samenklitten tot een « bait-ball » om groter te lijken en te ontsnappen aan de vrachtzucht van wild voorbij schietende bonito's en andere jagers zoals je het enkel in natuurdocumentaires kan zien.

Paul & Shark

Ook op dezelfde woensdag 8 september gaan Paul en Leen en Libert naar de haaien.... Of dat hopen ze ten minste. Zij hebben zich onbevreesd aangemeld, en elk 100 Euro extra in Franks' gretige kas gestort, voor een memorable « shark feeding » trip. In een plastic emmer voeren zij een bloederige brij van restanten van zeebewoners en vissenkoppen mee die gegarandeerd massa's haaien van mijlenver moeten lokken naar hun observatie plek. Met de snelle rubberboot zijn ze na een dolle vaart van een goed uur ter plaatse.

Vol verwachting gaan ze te water voor de ontmoeting met de gevreesde roofdieren. Even later bengelen onze drie koene bevers op vijf meter diepte aan een boei, als rubberen marionetten boven de onpeilbare diepte van de oceaan. Libert en Leen turen in uiterste concentratie in de doffe ogen van de vissenkoppen die voor hun opengesperde ogen slingeren, bang wachtend op de confrontatie met de monsters die uit de diepten moeten afkomen op het lokaas. Paul meent een donkere schaduw te bespeuren onder zijn broze leden. Hij prevelt snel een schietgebedje en hoopt dat het ondiep zijn broze leden ziet zal verkiezen boven al dat lekkers. Angstig kijkt ons trio of het gevaar niet van achter komt. Neen, toch

niet, en ze staren opnieuw naar de trieste ogen van de vissenkop die op en neer gaat. Neen, nu nog niet. De schipper kan hun angstige ogen achter hun duikmasker zien en kiepert als een volwaardig sadist nog snel enkele pollepels bedorven bloed in het zeewater....Nu, nu moet het gebeuren. Nu komen ze beslist. Van mijlen ver kunnen de sensibele zintuigen van de haai dit registreren...en ze hangen er middenin, de roekeloze onbezonnen bevers. Maar weer wiegen de koppen voor hun intussen ongeduldige ogen. Nu dan....of toch niet. Twee onschuldige kwallen komen traag voorbij, het zijn de enige levende zielen die Leen en Paul en Libert te zien krijgen.... De hele oceaan moet intussen zowat weten wat daar voor lekkers onderaan die boei hangt. En toch versmaden ze het om vandaag hun show op te voeren. Sorry folks, no show today. Na veertig minuten vissenkoppen staren valt het doek; Het circus wordt opgedoekt en de rubberen marionetten worden teleurgesteld binnengehaald. Torenhoge verwachtingen gaan hier de bodemloze oceaan in. Spijtig maar het is niet anders. Haaïen laten zich nu eenmaal niet bevelen ook niet als BCD's elite een kaartje voor de show heeft gekocht. Tijdens de snelle rit van 30 zeemijlen gaat de ontgoocheling stilaan over in berusting

Voor de overige bevers zijn die dag twee kantduiken gepland. Met de huurwagens volgen we de lastwagen naar Porto de Calhau waar we vanaf een verlaten kaaimuur de zee inspringen. Mijn duikmaat Tjieu wil naar de grote diepte en haalt na een lange palmtocht uiteindelijk 53 meter. Ik hou het bij 35 en wacht hem op. Intussen komt het tij op en met de deining is het geen gemakkelijke klus om uit het water te raken. Thomas maakt zich hierbij erg verdienstelijk en vist de ene bever na de andere uit het water. Hij geeft het juiste advies om te wachten tot het goede moment om dan met een flinke palmslag op de betonnen trap te kunnen komen.

Naar het midden der aarde

Bij de lunch bij de Bombeiros willen de « thuisgebleven bevers » Arlette, Linda, Leen, Libert, Tjieu en ikzelf wel eens wat anders dan een siesta aan het zwembad, vooral ook omdat we voor de volgende duik pas om 18 uur afspraak hebben. We kiezen voor een trip naar de « Gruta dos Torres ». Voor luttele vier Euro mogen we de lavatunnels van de Pico vulkaan verkennen die in 1720 voor het laatst zijn zwarte braaksel over het eiland stortte. We krijgen een geleid bezoek aan de spectaculaire lavagrotten die toen ontstonden. Een bekwame jonge Azoor geeft een korte info-sessie en tegelijk ook aanwijzingen voor de tocht in de pikdonkere ingewanden der aarde. Een helm, een zaklamp en stevig schoeisel zijn onontbeerlijk. Dat is niet aan Arlette besteed die het liever in hotpants en met strandslippers wil doen. Wist ze veel dat we over scherpe lavastenen en in volslagen duisternis naar Dante's inferno op weg waren.. Van de vijf kilometer lange imposante lavagrotten en tunnels verkennen we er een goede vijf honderd meter onder leiding van onze attente en ervaren jonge gids. Voor Linda blijkt het de meest gedenkwaardige belevenis van de week. Ook de rest van het gezelschap is onder de indruk. We zijn weer een ervaring rijker en verlaten voldaan, het « Monumento Natural » om ons klaar te maken en opnieuw te begeven naar Porto de Calhau waar we deze morgen doken voor de geplande avondduik.

Angst en opluchting

Op dezelfde plaats als deze morgen is om 18 uur afspraak voor een tweede duik.

Als gewoonlijk staat er wel wat deining en de meeste ploegen vermijden om dicht bij de rots te komen. Na drie kwartier zijn bijna alle ploegen terug. Enkel Marc en Carine Wellens ontbreken. Het is opvallend stil en met het vallend duister stijgt ook de spanning. Zij zijn nu bijna een uur weg en nog niet te zien. Gerrit slaakt een diepe zucht als hij in het schemerdonker eindelijk Marc en zijn wederhelft Carine achter de klip ziet opduiken,

vechtend tegen het afgaand tij. Marc palmt zich de ziel uit het lijf om zijn duikbuddy Carine naar de oever te brengen. Met de hulp van twee Azoorse zeeberen die hier aan het zwemmen waren, worden ze uitgeput en afgemat naar de stenen trap gebracht waar ze minuten lang als vissen op het droge naar adem happen om te bekomen van het hachelijk avontuur. Bij het avondmaal is er weer heel wat stof om over al de belevenissen van deze goed gevulde woensdag na te kaarten....

Donderdag 9 september

Extra emotie op Princess Alice

Zes bevers schepen opnieuw in voor het manta evenement op « Princess Alice ». Na het relaas van hun vier voorgangers willen ook zij het spektakel niet missen. Michel van Ransbeeck, Carine Van Bellingen, Herman, Marc Temmerman, Patrick en Kristoff vertrekken boordevol verwachting en ook zij zullen niet teleurgesteld worden, al verloopt hun duik wel met extra emotie. De vissersboten zijn deze keer ook aanwezig en maken het allemaal nog levendiger. Tussen de bonito's en in het zicht van vervaarlijke lijnen met enorme vishaken slaan de bevers het spektakel gade. De portugese marine komt de scene vervolledigen en de schipper van Pico Sport krijgt direct een flinke uitbrander omdat hij hier blijkbaar off limits aan het duiken is. Bij herhaalde maning moet hij ten slotte in allerijl de plaats verlaten en heeft niet eens de tijd om zijn boei en anker mee te nemen.. We hebben weer wat om na te vertellen straks aan tafel...

Blowing in the wind

Twee boten gaan met de overige duikers naar een onderwaterplateau voor het eiland Faial. De eerste boot komt direct in stromingswater van de betere klasse. « Onmiddellijk naar beneden zodat je op het plateau komt dat zeven meter dieper ligt » is het dringend advies van onze schipper. Ik duik met André en net als de andere ploegen op onze boot zien we wel de top van het plateau maar kunnen er onmogelijk blijven. We waaien er gewoon aan voorbij en proberen ons ergens vast te houden en vooral samen te blijven. Dat lukt aardig en we verkennen al vliegend de omgeving. Na een goed half uur is het welletjes. Aan de oppervlakte merk je aan de verre USB boeien hoe ver de ploegen wel uit mekaar dreven. De andere boot bracht zijn passagiers veiligheidshalve naar een verder gelegen plaats maar hier hadden ze vooral met zware deining te maken een ervaring die Leen nog lang zal herinneren. Omdat de stroming en deining te sterk zijn besluiten de schippers wijselijk om de tweede duik te verplaatsen naar de Ilheus rotsen. Tegen lunchtijd hebben we dat achter de rug en elkeen geniet op zijn manier van een zonnige namiddag

Happy Birthday

Voor het avondmaal gaat het te voet naar de PARISIANA zowat het best gereputeerde restaurant van Madalena. Over de gerechten zijn de menigen erg verdeeld, maar het wordt toch een fijne avond. Alle ingredienten zijn aanwezig om Paul's 67 ste verjaardag op gepaste wijze te vieren.

De jarige Paul geniet zichtbaar van de serenade van een folklore groep met uitstekende zangers en zedig geklede danseressen en van de chocolade taart met kaars. Patrick heeft voor de gelegenheid een Bécédééé ballade gecomponeerd die hijzelf tot ieders verbijstering ten gehore brengt en die Michels' geschoold muzikaal oor totaal uit evenwicht dreigt te brengen. Paul permiteert zich ook een kruikje van de edele « Verdhelo » aperitief wijn die hem des te meer smaakt omdat dit geestrijk vocht ook de voorkeur genoot van de Tsaar aller Russen. Als hij later die nacht in de armen van Morpheus (en in die van Linda) uitrust, droomt hij gelukzalig van de eer die hem die dag te beurt is gevallen. Hij zwijmelt slaapdronken van de

tsarenwijn en waant zichzelf wel een heerser of misschien wel Raspoetin de geile monnik die in macht niet voor de tsaar moest onderdoen.

Bij de terugkeer in Caravelas geeft Michel nog een erg gesmaakt extraatje als hij een zelfgeschreven verjaardagslied begeleid op de hotelpiano. Om middernacht ligt elkeen zalig te snurken, behalve Roger die nog enkele slaapmutsjes achterover moet drukken om de slaap te vatten...

Vrijdag 10 september

Sœur Sourire

Twee bootduiken zijn op deze laatste duikdag gepland. De eerste aan de intussen welbekende Ilheus rotsen voor de haven. De schipper heeft nog niet de tijd om de stroming te evalueren als mijn ploegje met Roger en Tjieu reeds het water intuïmelen. Vijftien minuten lang is het vechten met en tegen de stroming maar we zijn aan het einde van de week wel al wat gewend, daarna wordt het leuker en schommelen we tussen de twee rotsen. De andere boot heeft het bemerkt en dropt zijn bemanning in kalmer water. Bij het bovenkomen ergert Paul zich bijna een beroerte aan de onwil van de blonde Pico begeleidster die ostentatief wegstijgt als hij zijn loodgordel wil aanreiken. Haar norske blik en passiviteit hebben ons al een week lang geërgerd en zij krijgt ironisch maar terecht de spotnaam van « Sœur Sourire ». De arme Paul is er zo de kluts van kwijt dat hem alle lust vergaat om een tweede duik te doen die we ter hoogte van het vliegveld van Pico doen. Een mooi hellend plateau, veel begroeing, een onderwater arcade maar weinig vis...

Alle remmen los bij de Bombeiros

In de namiddag gaan de meeste bevers op platte rust aan het zwembad behalve Roland die vruchteloos naar dolfijnen zoekt en er alleen maar in zijn dromen kan mee snorkelen

's Avonds eten we weer bij de Bombeiros waar BCD het aperitief aanbiedt. De sterke drankjes met honing en andere toevoegsels smeren de kelen en slaan alle remmen los om aansluitend de vele liedjes mee te kwelen. Patrick heeft voor een gitaar gezorgd die ons het muzikaal talent van Michel eens te meer laat bewonderen. Ook het onvolprezen Bécédééé lijfstuk van Patrick hoort daarbij en wordt flink meegezongen. Paul wordt als organisator in ons aller naam bedankt en bedacht met een waardebon voor zijn duikwinkel Harmony en ;; een afspraak voor een wellness massage in het Caravelas hotel. De laatste duikdag is hier in de beste groepsgeest afgesloten...

Zaterdag 11 september

Oh la belle queue

Zowat de helft van de bevergroep heeft op zaterdagmorgen gekozen voor de walvis observatie. We zijn dus met veertien op de snelle boot en varen om 9 uur oostwaarts langs de kust in de richting van Lajes do Pico niet gewapend met harpoenen, lansen en ander snijtuig zoals hier nog tot in 1987 gebeurde, maar met verrekijkers en camera's. Velen hebben een shorty aangetrokken omdat ze zich aan een natte droom verwachten. Geen regen en wind maar weer volop zon. De schipper is een tanige vriendelijke bodybuilder met een ervaren oog want na een goed half uur bespeurt hij de eerste fontein, de uitademenig van een potvis ; We zien een enorme rug, neen twee en ten slotte drie. Verrukking alom. Een vijftal andere boten zijn ons gevolgd en we observeren stil de vreedzame dieren van kortbij, wachtend op dat ene moment dat op alle prentbriefkaarten prijkt als de potvis naar de diepte zal duiken en daarbij zijn majestueuze staart in de lucht zal steken en dan.... Oh zalige blik ...daar gebeurt het voor aller ongelovige ogen . De zwarte blinkende staart gaat omhoog onder het applaus en hoera groep van de passagiers. Marie Madeleine kan haar emotie nauwelijks bedwingen.

« Oh la belle queue » laat Christine zich smachtend ontvallen. Haar man Roland voelt zich geïrriteerd en kijkt haar ietwat verwijtend aan? « Attends ce soir dans la salle de bain » repliceert hij gepikeerd.

Arlette die het zitje naast mij bezet is ook onder de indruk. Haar kleine wakkere oogjes stralen van de pret bij het zien van zoveel zwiepende staarten. Ook Tjieu die met zijn ruige baard en nekharen geen slecht figuur zou slaan in de galerij van stoere walvisvaarders monkelt tevreden. Ook zijn verwachtingen zijn overtroffen .

Happy hour

We volgen de dappere dieren nog minuten lang tot Fernando de potige vriendelijke schipper vraagt : « You like to see dolphins ? » We worden vandaag echt verwend. Het is kennelijk « happy hour » « two for the price of one » Dolfijnen van meerdere soorten springen met tientallen vrolijk rond de boot. Grijs gevlekte en sierlijke zwarte, een feest voor het oog. Jubelkreten overal op de boot. Lucy die naast Michel Hoedemakers op de eerste rij het ballet overschouwt is sprakeloos en kan alleen « Fan-tas-tic » uitbrengen. Michel (met de kastanjekleurige lokken) leunt overboord om met zijn filmcamera onderwaterbeelden te kunnen schieten terwijl Marie Madeleine hem stevig vastgrijpt en tegengewicht vormt zodat hij niet zelf kopje onder gaat. Onze vriendelijke bodybuilder Fernando stuurt nu af op een bevriende boot waar de bemanning ons een drietal snorkelsets uitleent. Het feest kan niet op. Carine Van Bellingen is in een oogwenk in het water en we horen haar hoge kreten van puur genot als ze tussen de dolfijnen snorkelt. Een orgasme kan niet veraf zijn denk ik. Ook Roland grijpt zijn kans omdat hij daags tevoren een fikse 40 Euro betaalde om met de beesten te palmen en onverrichterzake met hangende palmen moest terugkeren wegens geen dolfijnen. Hij neemt nu ruimschoots revanche en komt dolgelukkig weer aan boord. Het moet gezegd dat de flippers wel enige afstand namen zodra onze bevers te water gingen. Je weet maar nooit zullen ze wel gedacht hebben

Onderweg naar de boot van wie we de snorkelsets leenden krijgen we een tweede keer het zo bekende beeld van de zwarte staartvin van de walvis die ons als het ware uitwuidt. Het is 12.30 als we met volledig ingeloste verwachtingen terug komen van een geslaagde trip. En bespreken de tocht bij een pint op het vertrouwde terras van de Esplanade.

Eindbalans

De absolute meevallers

- Het onverhoopt zonnige weer, de kalme zee, de goede zichtbaarheid en de aangename temperatuur boven en onder water.
- Het hotel, zijn gunstige ligging t.o.v. het duikcentrum, de kamers, het ontbijt en het zwembad.
- De fantastische walvis- en dolfijnenobservatie (met dank aan Fernando de ervaren en behulpzame schipper)
- De dagtrips naar de diepe visgronden en de beloofde manta's en bonito's (voor dezen die er tweemaal twee uur varen voor over hadden en 140 Euro extra in de gretige handen van Frank stortten)
- De ontdekkingstochten naar de havenstadjes, musea en lavagrotten en naar het groene binnenland.
- De aantrekkelijke prijzen voor een frisse pint, sterke drankjes en voor de aangename wijnen.
- De vriendelijke bediening en de behoorlijke keuken van het restaurant van de Bombeiros
- De goede omkadering, de organisatie en duikplanning van onze eigen instructeurs.

De mindere ervaringen

- De eerder beperkte assistentie van het Pico Sportteam en de vooral de gemiste derde boot.
- Het geringe visbestand op de (leeggeviste) aangeboden duikplaatsen
- De dienstverlening aan boord van TAP en de bagagevertraging.
- De buffetavondmalen met weinig variatie en inspiratie.
- De haaienshow die 100 Euro extra kostte en waar geen enkele haar zich liet blikken

BESLUIT

We beleefden in de beste verstandhouding een aangename vakantie week op een ongewone exclusieve bestemming met leerrijke ervaring in stromingsduiken. We leerden hoe collegialiteit en hulpvaardigheid de meerwaarde uitmaken van een dynamische duikclub.

Met dank aan initiatiefnemer Paul en de instructeurs die de planning en uitvoering van de duiken tot een goed einde brachten.

« De herinnering aan een mooie beleving wordt met het verloop van de tijd nog mooier dan de beleving zelf ».

Lisboa 19 september 2010

Marc